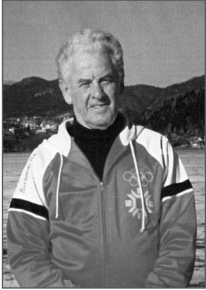

Javorniški športniki

SMUČARSKI TEKAČ IN OLIMPIJEC JOŽE KNIFIC

(po podatkih iz družinskega arhiva)

Rodil se je leta 1915 kot tretji sin sedemčlanske delavske družine. Zaradi pomanjkanja se je po osnovni šoli komaj šestnajstleten zaposlil v žičarni. Ker je bil krhke postave in prešibak za težko fizično delo, so ga zadolžili za prinašanje studenčnice delavcem, ki so delali pri strojih in jim je bilo vroče. Nadarjenost za šport pa je Jože kazal že zgodaj. Drsal se je v coklah, smučal na dogah, se z vrstniki podil za žogo in kot mnogi hodil v hribe. Včlanil se je v športno društvo Bratstvo, zanj je igral nogomet in bil odličen strelec prostih metov, s smučmi tekkel na srednje proge in bil zaradi bojevitega značaja in trme najuspešnejši v smučarskih tekih. Dolgo je tekkel kar na doma narejenih smučeh. Bil je tudi smučarski skakalec. Prvič je skočil pri 15 letih na 25-metrski skakalnici. V eni zadnjih zim pred okupacijo se je udeležil smučarskega prvenstva Gorenjske sokolske župe v Bohinju. Takrat je zamudil vlak, a se je čez tri ure pravočasno pojavil na štartu. Na Jesenicah si je nataknil smučī, po cesti pritekkel v Bohinj, si oddahnil, popil čaj, startal in zmagal. Tak je bil Pepi, kot so ga vsi klicali. Leta 1939 se je pomeril na svetovnem prvenstvu na 18 in 50 km dolgi progi v Zakopanih na Poljskem. Tik pred vojno, leta 1941, je kot rezervist starojugoslovanske vojske tekmoval v smučarskih tekih na svetovnem vojaškem prvenstvu v Italiji v Cortini d'Ampecco in v b štafeti dosegel šesto mesto. Med vojno pa je igral nogomet v koroško-gorenjski ligi. Njegova družina je bila napredna in levo usmerjena, zato so se oče in štirje sinovi pridružili partizanom. Pepi je v Prešernovi brigadi postal minerec. Ker je bil vesele narave, se je pridružil partizanski godbi ter igral trobento in bas krilovko. Ko je bila v Cerknem januarja 1945 »bela olimpiada«, znana tekma v smučarskih skokih, so se zbali njegove konkurence. Zato zanj »niso našli smučī« in je moral ostati po odločitvi dirigenta nedosegljiv. Spomladi istega leta pa je postal referent za telesno kulturo. Ko se je na Jesenicah začel razvijati hokej, se mu je dogodilo, da so ga kot vsestranskega športnika povabili, da na tekmi nadomesti obolelega vratarja. Čeprav Pepi v resnici ni znal dobro drsati, so izgubili le 3:7, a njegove vragolije v голу so izzvale pri publiku prave salve smeha.

Po vojni je nadaljeval svojo športno pot. Leta 1947 je bil na predolimpijskem tekmovanju v teku na 50 km v St. Moritzu na šestem mestu. Na olimpijadi leta 1948 v St. Moritzu pa je dosegel v teku na smučeh na 50 km 14. mesto (kar še vedno predstavlja najboljšo slovensko uvrstitev) ter 21. mesto v teku na 18 kilometrov ter 9. mesto v štafeti 4 x 10 km. Bil je tudi sedemkratni državni prvak, od tega štirikrat v klasični kombinaciji. Po svojem tekmovalnem obdobju se je preizkusil tudi kot trener mlajše generacije tekačev. Z njimi se je udeležil zimskih olimpijskih iger leta 1956. Po upokojitvi in vse do starosti osemdesetih let je ostal ljubiteljski športnik, zato nas ne čudi podatek, da je pretekel na smučeh kar 300 tisoč kilometrov.

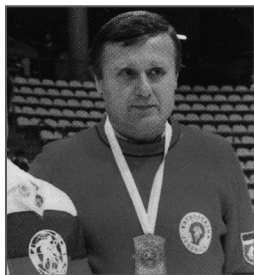
SMUČARKE (po zapisu Stanke Treven)

V zimski sezoni 1962/1963 sta začeli uspešno tekmovalno pot Javorničanki Romana Kleindinst in Stanka Treven, ko sta se kot mlajši mladinki udeležili republiškega in državnega prvenstva v alpskem smučanju. Na obeh tekmovanjih sta bili med prvimi tremi najboljšimi. Tudi na številnih klubskih prvenstvih sta v slovenskem merilu dosegali visoka mesta. Romana Kleindinst, ki je bila tudi članica državne reprezentance, je tekmovalno pot zaključila leta 1969. Vidnejše rezultate sta v mladinskih oziroma članskih vrstah dosegala tudi Draga Kleindinst in Slavko Eniko.

HOKEJIST ANDREJ RAZINGER

Javorničan Andrej Razinger je bil eden izmed najboljših in najbolj zvestih jeseniških hokejistov. Svojo športno pot je začel leta 1983 v kranjskogorski ekipi, za katero je igral do leta 1984. V letih od 1985 do 2004 pa je ves čas ostal zvest jeseniškemu moštvu Acroni. Z ekipo Acroni je odigral 601 prvoligaško tekmo, dosegel 270 golov in 244 podaj ter petkrat osvojil naslov državnih prvakov. Nastopal je tudi v državni reprezentanci Jugoslavije in po osamosvojitvi Slovenije. Za Jugoslavijo se je udeležil dveh svetovnih prvenstev, za Slovenijo pa sedmih. Skupno je za državno reprezentanco odigral 58 tekem ter zanjo dosegel 18 golov in 20 podaj. Bogato tekmovalno kariero je končal leta 2004.

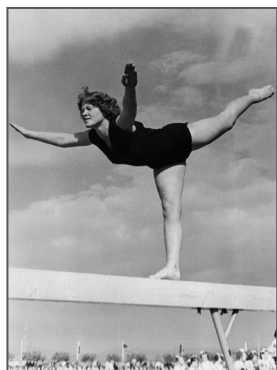
RUDOLF ŠAPEK - MOJA ŠPORTNA POT KEGLJAČA NA LEDU

Svojo športno pot sem začel v strelski družini Javornik-Koroška Bela, imenovani Daki, z učiteljem Jožem Otrinom. Že kot pionir sem postal prvak Gorenjske. Kasneje sem pod vodstvom Toneta Končnika vadil streljanje z vojaško puško na strelišču v Strugah. Moj največji dosežek v streljanju z vojaško puško je bilo tekmovanje za slovensko reprezentanco v dvoboju med Slovenijo in Srbijo.

Leta 1962 sem postal aktivni član Kegljaškega kluba na asfaltu, leta 1964 pa član Kegljaškega kluba na ledu, v katerem sem tekmoval kar štirideset let oziroma do leta 2004. Nastopal sem v različnih ekipah. Leta 1971 sem tekmoval na svojem prvem evropskem prvenstvu Taraps v Švici, tako ekipno kot posamično ter v tekmi posameznikov osvojil peto mesto. Nato sem prestopil v ekipo Vatrostalne, kjer smo Janez Biček, Edi Cenček, Milenko Perič, Tomaž Vidmar in jaz osvojili veliko moštvenih in posameznih naslovov državnih prvakov Jugoslavije. Nastopali smo pa tudi na mednarodnih tekmovanjih. Nato sta se ekipi Vatrostalne pridružila še Ivan in Srečo Železnikar. Leta 1983 smo se kot državni prvaki oziroma kot jugoslovanski reprezentanti udeležili svetovnega prvenstva v Frankfurtu, kjer je moštvo v sestavi Milenko Perič, Ante Bozo, Rudolf Šapek, Ivan in Srečo Železnikar osvojilo bronasto medaljo. Bronasto medaljo pa sem med posamezniki osvojil tudi sam. Tako smo s prvenstva prinesli kar dve medalji. Za omenjeni uspeh sem bil nagrajen po izboru slovenskih športnih novinarjev še z naslovom najboljšega športnika novembra 1983 (na drugem mestu po istem izboru je bil smučar Bojan Križaj in na tretjem nogometas Srečko Katanec). Kasneje sem se udeležil še dveh svetovnih prvenstev ter v tekmah posameznikov zasedel osmo in deseto mesto. V Gradcu pa smo leta 1998 v tekmovanju 27 držav postali svetovni prvaki v disciplini moštveno posamezno. Tako se lahko pohvalim z eno zlato in dvema bronastima kolajnama iz svetovnih prvenstev ter s tremi bronastimi kolajnami iz evropskih prvenstev.

V času samostojne države Slovenije sem ustanovil ekipo Javornik, ki smo jo sestavljali naslednji kegljači na ledu: Roman Leban, Marjan Pajsar, Valentin Jeklar, moj sin Rudi Šapek in jaz. Bili smo uspešni na državnih in mednarodnih prvenstvih. Za Športno

društvo Jesenice smo prenehali tekmovati leta 2004. Pred tem pa smo za slovo osvojili še naslov prvakov Slovenije v disciplini moštveno posamezno. Od 1987 do 1992 sem vodil mladinsko ekipo Javornik v sestavi: Peter Bohinc, Jani Mohorič, Rudi Šapek, Radenko Malinovič in Željko Ristič. V Sloveniji je obstajala le javorniška ekipa. Na evropskih prvenstvih so dosegli lepe uspehe, posamezniki pa najboljše uvrstitve: 7. mesto Petra Bohinca, 9. mesto Janija Mohorča ter 13. mesto Rudija Šapka med posamezniki in 9. mesto Rudija Šapka v disciplini meta na daljavo. Največji uspeh, 4. mesto, so dosegli kot mladinska reprezentanca Jugoslavije na Evropskem prvenstvu 1987 v Berlinu. Kegljanje na ledu ni olimpijska disciplina. Zato je bolj poznan olimpijec, ki na olimpijadi zasede 35. mesto, kakor sem sam, ki sem v svoji disciplini dosegel svetovni vrh.

ORODNA TELOVADKA IN OLIMPIJKA ADA SMOLNIKAR

Javorničanka Ada Smolnikar (poročena Bešter) se je rodila leta 1935. Svojo športno pot je začela že v času, ko je obiskovala osnovno šolo na Koroški Beli. Bila je nadarjena telovadka, zato so jo povabili v Telovadno društvo Partizan na Jesenicah, kjer je vadila s trenerjem Mirkom Petačem. Z rednimi treningi je že kmalu napredovala v zvezni razred oziroma med trideset najboljših orodnih telovadk iz vse Jugoslavije in postala tekmovalka državnih prvenstev. Ko so leta 1952 potekale izbirne tekme za olimpijski nastop v ljubljanskem Tivoliju, si je izborila osmo mesto, ki jo je sedemnajstletno popeljalo na olimpijske igre v Helsinkih. Sledil je dvomesečni trening v Beogradu in povabilo telovadk k predsedniku države maršalu Titu. Na olimpijadi je tekmovala kar v sedmih disciplinah. Premierno je nastopila v trojnem programu. V telovadnem mnogoboju je dosegla 92. mesto, ekipno – vrsta 11. mesto in v nastopu z obroči 8. mesto. Kasneje je tekmovala še na različnih akademijah in za državno prvenstvo. Nastopila je tudi v dvoboju med Jugoslavijo in Češkoslovaško v Trbovljah in osvojila tretje mesto. Leta 1954 je bila udeleženka svetovnega prvenstva v Rimu. Svojo tekmovalno športno pot pa je končala leta 1955. Zaposlena je bila v Železarni Jesenice. Po poroki se je preselila v Lesce, kjer še danes živi.

ORODNI TELOVADEC LUDVIK SLAMNIK

Ludvik Slamnik, rojen leta 1932, je mlada leta preživel na Javorniku. Športno se je udejstvoval v TVD Partizan Javornik – Koroška Bela. Z zagnanim treniranjem orodne telovadbe je med mladinci in člani tretjega razreda osvojil naslov državnega prvaka Jugoslavije. Vrsto let je nastopal na zelo popularnih telovadnih akademijah, ki so jih pripravljali na prostem oziroma na dvorišču stavbe TVD Partizana. Najbolj obiskane so bile ob dnevih mladosti 25. maja. Leta 1949 je na telovadni akademiji nastopil tudi svetovni prvak Švicar Günter.

STRELKA MAJDA ŽELEZNIKAR

Majdi Železnikar (poročena Kralj) sta bili verjetno že v zibelko položeni najpomembnejši lastnosti dobrega strelca: mirna roka in oster pogled. Ko je bila leta 1948 ustanovljena strelska družina Daki Javornik – Koroška Bela, se je pričela tudi Majdina športna pot. Z vestnimi treningi je dosegala tako odlične rezultate, da lahko rečemo »kapo dol«.

Leta 1958 je na državnem prvenstvu Jugoslavije osvojila prvo mesto v streljanju z malokalibrsko puško in hkrati nov državni rekord. Na enem od naslednjih državnih prvenstev pa je osvojila tretje mesto. Kasneje je Majda nastopala še na republiških in državnih prvenstvih invalidov in nazadnje v streljanju z malokalibrsko in zračno puško na državnih prvenstvih upokojencev. Njena bera odličij je naslednja: 28 osvojenih prvih mest, 22 osvojenih drugih in 22 tretjih mest. Na tem mestu pa naj zaključim z besedami: »Majda, zdaj pa kapo gor!«

O svoji tekmovalni poti pa bi lahko veliko povedala tudi deset let mlajša Vera (poročena Svetlin) in Janez Otrin, ki sta kot odlična strelca zastopala našo strelsko družino na številnih tekmovanjih v Sloveniji in Jugoslaviji.

IGRALCA NAMIZNEGA TENISA ALOJZ ŠTRUMBL IN MILANA ŠTRUMBL (POROČENA KRMEJLJ) (po zapisu Milane Krmelj)

Alojz se je rodil leta 1920 v Gorjah. Osnovno in srednjo strojno-tehnično šolo je obiskoval na Jesenicah. Nato je študiral v Pragi, a je študij zaradi druge svetovne vojne moral prekiniti. Na domačem Javorniku si je z ženo Ivano ustvaril družino s tremi otroki, dvema sinovoma in hčerko Milano.

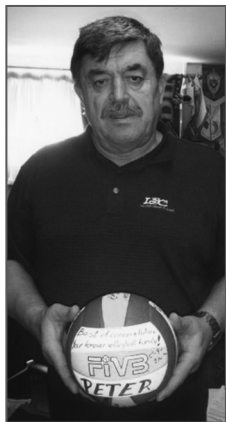
Z osebnostjo Alojza Štrumbla je zaznamovana zgodovina namiznega tenisa na Jesenicah. Začelo se je leta 1938, ko sta s sosedom Dragom Knificem postavila pred domačo hišo mizo iz lesenih plošč in stolic. Istega leta je Alojz, med prijatelji Lojze, organiziral na Javorniku prvi turnir. Skupaj z ostalimi zanesenjaki so osnovali društvo Table-tenis kot odsek pri Športnem klubu Bratstvo. Tudi med vojno z igranjem ping-ponga niso prenehali, saj so sodelovali na različnih prijateljskih tekmah in prvenstvih. Tako je Alojz tekmoval leta 1944 na evropskem prvenstvu v Bratislavi. Igranje lokalnega »pingiča« je že leta 1945 preraslo domač teritorij in se preselilo v »Sokolnico« pred stavbo TVD Partizana na Jesenicah. Sprva so igrali na dvorišču, nato pa so si z udarniškim delom uredili igralnico z dvema mizama v nadstropju. Z ureditvijo dvorane je Lojzetu uspelo, da so kot namiznoteniška sekcija prišli pod okrilje Fizkulturnega društva Jože Gregorčič, ki je leta 1953 preraslo v Športno društvo Jesenice, sekcija pa v Namiznoteniški klub Jesenice. Od takrat dalje je pod Lojzetovim vodstvom klub uspešno deloval in organiziral številna gostovanja in domače prireditve. Lojze je bil predsednik kluba kar 43 let. Ob 20., 30. in 40. obletnici klubskega delovanja pa so izpod njegovega peresa izšle tudi jubilejne brošure, kjer so objavljeni podatki o delovanju in uspehah posameznih članov kluba. Dolgo let je bil Alojz podpredsednik NTZ Slovenije in član IO NTZ Slovenije, kjer je skrbel za stike z zamejskimi klubi in bil aktiven pri Pokalu Julijskih Alp, tradicionalnem srečevanju treh dežel v vseh kategorijah.

V dolgoletni karieri je Alojz odigral več kot 500 tekem, nastopil v republiški članski reprezentanci in celo na neuradnem evropskem prvenstvu. V prvi zvezni ligi je kot vodja ekipe nastopal štiri leta, v republiškem merilu pa je z ekipo postal trikrat slovenski prvak. Kot posameznik je bil četrti na slovenskem prvenstvu, v dvojicah pa je osvojil naslov slovenskega prvaka. Aktivno je tekmoval več kot 20 let, če pa prištejemo še čas nastopanja v veteranskih vrstah pa je tekmoval kar 37 let. Klub je v

času Lojzetovega predsedovanja dobil številna priznanja in pohvale. Kot posameznik pa je Alojz Štrumbl dobitnik zlate značke ZTK Jugoslavije 1987, plakete STS Jugoslavije 1968, priznanja STS Jugoslavije 1978 ter republiških priznanj in plaket od Zveze športov Slovenije 1955, ZTK 1971, NTZ 1968 in zlate plakete NTZ 1978; s strani Občine Jesenice pa Gregorčičeve plakete, Spominske plakete ŠD Jesenice 1975 in plakete ŠD Jesenice 1985. A Lojze se ni angažiral le kot odličen tekmovalec in športni funkcionar pač pa tudi kot trener. Uspelo mu je vzgojiti preko tisoč igralk in igralcev, katerih ni le naučil igranja z belo žogico za zeleno mizo, temveč jih je popeljal še v svet delavnosti in poštenosti. Ljubezen do športa pa je prenesel tudi na svojo hčer Milano.

Milana Krmelj se je rodila na Jesenicah leta 1960. Po končani gimnaziji je šolanje nadaljevala na fakulteti za šport v Ljubljani in postala profesorica športne vzgoje. Že z desetimi leti se je posvetila igranju namiznega tenisa in vzljubila igro z belo celuloidno žogico. Pri petnajstih letih pa je že trenirala jeseniška dekleta v tem športu. Njene igralko so že kmalu dosegle ne le slovenski vrh ampak tudi jugoslovanski vrh, saj je ekipa kadetinj osvojila bronasto kolajno na jugoslovanskem prvenstvu. Sama je s tekmovanji zgodaj prenehala, čeprav je bila med najboljšimi v Sloveniji. Svoj čas je raje posvetila vzgoji mladih igralcev v domačem klubu in službenim obveznostim. Bila je med začetniki pri uvajanju športnih osnovnošolskih oddelkov ter pri uvajanju računalništva v svet športa. V zadnjih letih je trenersko delo zamenjala za sodniško delegatskega, saj je v Namiznoteniški zvezi Slovenije predsednica tehnične registracijske komisije in članica sodniške komisije. Opravila pa je tudi izpit za mednarodnega namiznoteniškega sodnika z najvišjo blue badge licenco. To ji je odprlo vrata na sojenje svetovnega prvenstva in paraolimpijskih iger. Rekreativno še vedno igra namizni tenis in se lahko ponaša z večkratnim naslovom prvakinje med slovenskimi veterankami. Na Jesenicah pa uspešno vodi rekreacijsko ligo v namiznem tenisu.

Kot zanimivost naj navedem, da oče Lojze sprva hčerki ni dovolil igrati namiznega tenisa, saj jo je s treninga vedno pošiljal domov. A z materino pomočjo je vseeno z igranjem začela in se tudi na svoji življenjski poti posvetila beli žogici. Močna družinska športna tradicija se je ponovno uveljavila z nastopi Milanine hčerke Anje, ki je še mlada postala slovenska prvakinja. A se danes posveča drugim stvarim.

PETER KONČNIK - OD IGRALCA DO ODBOJKARKEGA SODNIKA (zapisala Rina Klinar)

Peter Končnik je s štiri leta starejšim bratom Tonijem odraščal na levem bregu Save ob mostu na Slovenskem Javorniku. Bila sva sošolca v osnovni šoli. Potem so se najine poti ločile in kasneje spet srečale ob delu na Jesenicah. Peter je najvišje rangirani mednarodni odbojkarški sodnik v Sloveniji in predsednik DU Slovenski Javornik Koroška Bela.

Po osnovni šoli na Koroški Beli se je šolal v ŽIC-u na Jesenicah, kjer je profesor Viktor Krevsel odkril njegove odbojkarške sposobnosti. V domu TVD Partizan Javornik Koroška Bela je bila odbojkarška sekcija, v kateri so igrali tudi Stanko Smolej, Pavel Smolej in Petrov brat Toni. Peter je s Tonijem dvakrat tedensko obiskoval dom. Ker ga je odbojka zanimala, je napredoval hitro in tudi užival vedno bolj. »Trije«, pravi, »so zaslužni za to mojo odbojko: Toni, Viktor in žena Cita«. Peter je igral v drugi zvezni ligi in eno leto v mladinski državni reprezentanci. A ker si je že zgodaj ustvaril družino, je bilo vedno težje aktivno igrati. Ker pa je žena vedela, koliko mu odbojka pomeni, mu je svetovala, da se z odbojko lahko ukvarja tudi kot sodnik. Tako je v letih od 1976 do 2007 z odbojko živel kot odbojkarški sodnik. Hitro je napredoval do zveznega sodnika in že kmalu sodil v prvo zvezno ligo. Zaupali so mu tekme v Srbiji in BIH in ga predlagali za mednarodnega sodnika. Pravi, da je imel srečo tudi zato, ker je bolje obvladal angleški jezik kot ostali jugoslovanski sodniki. Potem je v karieri mednarodnega sodnika napredoval naprej. Znanje tujih jezikov mu je sicer pomagalo, a za to znanje se je trudil tudi sam, saj se je na lastne stroške izpopolnjeval štiri leta na Bledu na jezikovnih tečajih po 180 ur letno.

V prvi zvezni ligi je nekaj časa sodil s Srečkom Strajnarjem, potem pa je ostal Peter sam. Čeprav so bila potovanja z vlakom do Beograda, Novega Sada in Sarajeva naporna, mu nikoli ni bilo žal, saj je kot sodnik tako spoznaval Slovenijo, Jugoslavijo in svet. Mednarodni sodnik je postal tudi zato, ker nihče ni hotel soditi v Albaniji ali Bolgariji, vsi jugoslovanski sodniki pa so raje šli v Nemčijo, na Nizozemsko ali v Italijo. Petru pa je bilo pomembno le, da sodi in da ga opazijo. »In ko so me videli, so rekli, da sem potencial.« Kmalu so ga »dali« v evropsko ligo šampionov in ko je

postal znan v Evropi, so »me dali na svetovna tekmovanja«. Tam je pridobil naziv FIVB sodnika, najvišji rang sodnika v odbojškem svetu. Takrat je bilo na svetu le 22 takih sodnikov in v Evropi pet (danes so v Evropi trije).

Prvo mednarodno tekmo, med Francozi in Nizozemci, je sodil v Grenoblu. Leta 2007 je sodniško kariero zaključil, ker pravilo zahteva, da se sodnik posloviti do 31. decembra v letu, ko dopolni 55 let. Tako je Peter zaključil kariero v Moskvi na moški finalni tekmi med Španijo in Rusijo. Ko pa je zadnjič sodil (Kitajcem in Američanom) na svetovnem pokalu v Osaki, so mu podarili žogo s podpisi vseh sodnikov in funkcionarjev. Na zadnji evropski tekmi, ki so mu jo organizirali na Dunaju, sta ga obdarila predsednika evropske sodniške in odbojgarske zveze. Na zadnji slovenski tekmi »pa ni bilo niti stiska roke v slovo«.

Zaradi bogatih izkušenj in znanja so ga po končani sodniški karieri povabili v osemčlansko evropsko komisijo, ki ocenjuje sodnike, pripravlja predavanja, izobražuje in svetuje. Postal je še slovenski kontrolor delegat, ki ocenjuje sodnike. Sam pravi: »Dober sodnik je tisti, ki odsodi tekmo in nima problema z odločitvami, ne s protesti in ko stopi s stola dol, ima občutek, da je dobro naredil«.

Njegova pot od igralca do sodnika je bila dolga. Peter se je na tej poti vseskozi izobraževal, saj govori nemško, angleško, rusko in nekoliko italijansko ter še vedno prebira knjigo primerov. V službi so mu vrsto let stali ob strani, da je lahko ves dopust porabil za tekmovanja in sojenja. Le v zadnjih letih ni bilo več razumevanja in tudi kot član evropske sodniške komisije se je moral obvezati, da ne bo »strošek« te zveze. Letalske polete plačuje sam, s prisluženimi dnevnicami in honorarji pa plačuje izobraževanje in potovanja, tako da »je to delo pozitivna finančna ničla, ki pa se ne da primerjati z občutki, izkušnjami in sklenjenimi prijateljstvi«.

Bil je na vseh koncih sveta, razen v Avstraliji in na Novi Zelandiji, in doživel je veliko. Leta 1988 ga je jugoslovanska zveza poslala na seminar v Izrael, ki pa je bil za sedečo odbojko. To mu je prišlo prav, saj je pridobil tudi naslov mednarodnega sodnika za sedečo odbojko. Udeležil se je olimpijskih iger v Barceloni, Atlanti, kot supervizor še v Pekingu in Londonu, ter svetovnih pokalov v Braziliji in Kanadi. Leta 1993 se mu je primerilo, da je iz Nemčije priletel v New York brez ameriške vize, pa se je moral vrniti v bavarsko prestolnico po vizo in je še pravočasno prišel na univerziado v Bufallu. Peter z navdušenjem odhaja v tujino, a ima nadvse rad svojo domovino in Slovenski

Javornik, kjer ga ob povratku vedno pričaka priljubljena goveja juha z ribano kašo. Poleg odbojke pa je v središču pozornosti njegov vnuk Filip. Z najstarejšim vnukom rekreativno igra »beach volley«, z ženo pa tudi kolesarita.

TABORNIKI

Taborniki Javornik-Koroška Bela smo se imenovali Beli javor po imenih obeh krajev. Tako si je zamislil Tedi Kreuzer. Bili smo zelo aktivni. Udeleževali smo se tudi teka ob žici okupirane Ljubljane in leta 1959 osvojili tretje mesto. V tem teku na 32 kilometrov smo tekmovali v trojkah in opremljeni z nahrbtnikom in vojaško puško. Ekipo smo sestavljali Javorničani: Rajko Rozman, Viktor Škrinjar in Rudolf Šapek.

Različne športne panoge so bogatile življenje, še preden so se tako tudi poimenovali. In nekatere skupine športnikov na Javorniku tako kot drugod beležijo 50 in več let organiziranega delovanja. Med najbolj množične sodijo planinci (Planinsko društvo Javornik-Koroška Bela), ki skrbijo za planinski koči v Krmi in na Stolu.

*Kovinarska koča v Krmi
(fototeka Slovenski planinski muzej)*

*Prešernova koča na Stolu
(last Miran Dolar)*